

mindelighed at fremsætte denne Indstilling, ſaa troer jeg, at min perſonlige Stilling til denne Sag gjør det nødvendigt for mig paa egne Vegne noget nærmere at gaae ind paa Sagen og in specie paa den Motivering af de nu foreslaaede Forandringer, ſom Mindretallet har fremsat i Betænkningen, og da denne Motivering tildeels er en Gjentagelse af, hvad der af den tidligere Ordſfører under tidligere Behandlinger af denne Sag her i Tinget er fremsagt, vil det jo vel ikke kunne undgaaes, at jeg ogsaa kommer til noget at gjøre mig ſkyldig i en Gjentagelse af, hvad jeg tidligere har anført, hvilket jeg i ſaa Fald haaber undſkyldt. Jeg troer ganſke viſt, at Valget af Forligsmæglere ſtaaer paa en folkeligere og en heldige Valg mere betryggende Maade, naar det overdrages til Delegerede fra ſamtliche Sogneforſtanderſkaber i Forligskredsen, end naar det overdrages til Amtsraadet. Man nærmer ſig paa den Maade mere den Grundſætning, at ſligt Valg bør foretages ſaa umiddelbart ſom muligt, af dem, hvis Anliggender ere Opgaven for dem, der vælges; og det maa jo viſt nok indrømmes, at da man ikke kan opnaae denne Grundſætnings fuldſtændige Gjennemførelſe, bør man dog ſøge at komme den ſaa nær ſom muligt, og det kan ikke miſtkjendes, at Sogneforſtanderſkaberne nærmere repræſentere de paagældende Beboere i Forligsdistriktet end Amtsraadet. Sogneforſtanderſkabernes Delegerede kunne derhos ſiges baade i og for ſig at være iſtand til at træffe ligesaa heldige Valg ſom Amtsraadets Medlemmer, og, hvad der er væſentligere, kunne forudsættes at have et langt ſikkrere, ſelvſtændigere Kjendſkab til de Perſonligheder i Forligsdistriktet, hvorom der fornuſtighviſt bør være Tale, end Amtsraadets Medlemmer. Amtsraadet vil i Virkeligheden i mange Tilfælde komme til at gaae enten efter Udsagn af et enkelt Medlem af Raadet, der tilfældighviſt hører hjemme i vedkommende Forligskreds, eller efter Anbefalinger og Erklæringer fra Dyrighed eller Enkeltmand udenfor Raadet, og dertil kommer, at man kun derved, at Valgreppen overdrages til Sogneforſtanderſkabernes Delegerede, kan opnaae, at ſamtliche Dele af en Forligskreds erholde Indflydelse paa Valget af Forligsmæg-

leren, medens der, naar Amtsraadet ſkal foretage Valget, ikke ſjældent vil findes Forligskredse, der for en ſtor Deel ſlet ikke repræſenteres af det vælgende Amtsraad, navnlig i det Tilfælde, hvor Landsfogne af forſkellige Amter ere henlagte til en og ſamme Forligskreds. Det er anført af Minoriteten, at „Sagen aabenbart ikke er et Sogneanliggende“, og at det derfor „ſynes naturligt, at der til de paagældende Valg benyttes de repræſentative Corporationer, ſom netop ere valgte for at varetage de Anliggender, ſom gaae ud over Sognecommunitens Omraade“. Men om det ogsaa er ſaa, at Sagen ikke er et enkelt Sogns ſærlige Anliggende, ſaa er den ganſke viſt ligesaa lidet et Anliggende, der vedrører Amtet ſom Communen; derimod er Sagen aldeles utvivlsomt et Anliggende, der vedrører den hele Samling af Sognecommuner, hvoraf Forligskredsen beſtaaer. Det er fremdeles anført, og der er lagt ſtor Vægt paa, at „en Stræben efter ved hver forekommende Leilighed at forøge Fordringerne til Valgvæſenet, ikke ſtemmer enten med Befolkningens virkelige Dniſter, eller med den conſtitutionelle Udviklings ſande Interesſe“. Men Overdragelsen af Valget af Forligscommisſairer er ikke en Fordring i den Forſtand til Valgvæſenet; det er en Forøgelse af de Forretninger, ſom de valgte Sogneforſtanderſkaber have at udføre; Byrden deraf er kun meget ringe; men Overdragelsen af denne Valgret vil ſærdeles tjene til at have Sogneforſtanderſkabernes Anſeelse og Betydning; den vil vække en ſtorre, onſkelig Selvſolelſe hos den enkelte Forſtander og ved den Berelvirkning, der er naturlig i ſlige Forhold, tillige vække og nære en ſtorre Interesſe i Sognene for at træffe virkelig gode Valg til ſelve Forſtanderſkaberne. Hvorledes det derfor ſkulde kunne virke ſtadeligt for den conſtitutionelle Udviklings ſande Interesſe, det formaaer jeg ikke at indſee. Der er fremdeles lagt ſærdeles Vægt paa den Fare for Gjennemførelſen af den Sammensmeltning imellem Kjøbstad og Land, hvor paa ogsaa nærværende Lovforſlag gaaer ud, den Fare, ſiger jeg, der herfor ſkulde ligge i at overdrage Sogneforſtanderſkaberne Valget af Forligscommisſairer. Man frygter for derved at ſtøde an ogsaa imod en Fordom, hvorved